

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 805 din 2 decembrie 2010

HOTĂRÂREA
din 8 martie 2007,
definitivă la 8 iunie 2007,
în Cauza Florescu împotriva României
(Cererea nr. 41.857/02)

În Cauza Florescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: B.M. Zupančič, președinte, J. Hedigan, C. Bîrsan, E. Fura-Sandström, A. Gyulumyan, David Thór Björgvinsson, I. Ziemele, judecători, și S. Naismith, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 15 februarie 2007,
pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 41.857/02) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Octavian Florescu (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 20 noiembrie 2002, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul este reprezentat de doamna M. Nurciu, avocată în București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agenta sa, doamna B. Rămășcanu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 23 noiembrie 2005, Curtea a hotărât să îi comunice cererea Guvernului. Invocând prevederile art. 29 § 3 din Convenție, Curtea a hotărât să se analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

4. Atât reclamantul, cât și Guvernul au depus observații scrise pe fondul cauzei (art. 59 § 1 din Regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul s-a născut în anul 1932 și locuiește în Atena. 6. În anul 1934, părinții reclamantului, funcționari la momentul respectiv, au cumpărat un imobil împreună cu terenul aferent, bun situat în str. Tămășoia nr. 3 din București. În anul 1981, tatăl reclamantului a decedat. În anul 1985, reclamantul și mama sa s-au hotărât să emigreze în Grecia. La data de 16 aprilie 1985, invocând Decretul nr. 223/1974 privind reglementarea situației unor bunuri, statul a confiscat imobilul menționat mai sus.

7. Printr-un contract de vânzare-cumpărare încheiat în anul 1997 în baza Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe,

trecute în proprietatea statului, statul, prin intermediul unei societăți care administra bunurile imobiliare ale statului, le-a vândut bunul soților B., care îl ocupau în calitate de chiriași.

8. La data de 18 mai 1999, reclamantul și mama sa au introdus în fața Tribunalului București o acțiune în revendicare imobiliară îndreptată împotriva Primăriei București, a societății care administra bunurile imobiliare ale statului și împotriva terților cumpărători. Ei au cerut instanței să constate nulitatea deciziei de confiscare a bunului și a contractului de vânzare-cumpărare încheiat cu soții B. În fine, aceștia solicitau restituirea în natură a bunului aflat în litigiu. Reclamantul și mama sa susțineau că, din cauza condițiilor grele de viață și a presiunilor exercitate împotriva familiei lor, au fost obligați să emigreze. Pentru a solicita anularea contractului de vânzare-cumpărare având ca obiect bunul în litigiu, aceștia au arătat că Legea nr. 112/1995 nu se referea la imobilul în cauză și că o vânzare efectuată în baza acestei legi era ilegală.

9. La data de 30 septembrie 1999, terții cumpărători au depus o cerere reconvențională, în constatarea calității lor de proprietari ai bunului. Aceștia au formulat și o cerere în garanție referitoare la vânzătorul bunului, și anume Primăria București. Soții B. au afirmat că dețin proprietatea bunului imobil din anul 1990, în urma unui schimb de locuințe realizat de comun acord cu reclamantul și cu mama acestuia. În fine, ei se prevalau de buna lor credință în momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare.

10. La data de 2 mai 2001, după mai multe trimiteri ale cauzei pe motive de competență, Judecătoria Sectorului 5 București a constatat nulitatea deciziei de confiscare a bunului, considerând-o ilegală, având în vedere că reclamantii fuseseră obligați să își cedeze proprietatea înainte de a părăsi țara, ceea ce le-a viciat consimțământul. Instanța a adăugat că decizia de confiscare era contrară prevederilor Constituției din 1965, statul neputând să se prevaleze de un titlu de proprietate valabil asupra bunului. Instanța, făcând aplicarea principiului bona fide praesumitur, a respins cererea de anulare a contractului de vânzare-cumpărare pe motiv că reclamantul și mama sa nu au făcut dovada relei-credințe a părților din respectivul contract. Primăria București, precum și reclamantul și mama acestuia au introdus apel împotriva acestei sentințe.

11. Prin Decizia din data de 29 noiembrie 2001, Tribunalul București a respins apelul reclamantului și al mamei sale, a admis apelul primăriei, a anulat sentința și, pe fond, a respins acțiunea reclamantului ca neîntemeiată. Tribunalul a statuat că instanțele nu erau competente ratione temporis să analizeze constituționalitatea Decretului nr. 223/1974 din perspectiva noii Constituții din 1991, deoarece decretul respectiv fusese adoptat în perioada de valabilitate a Constituției din 1965. Prin urmare, tribunalul a statuat că titlul statului asupra bunului revendicat era legal. La data de 21 decembrie 2001, mama reclamantului a decedat.

12. Reclamantul a formulat recurs împotriva acestei decizii, susținând că confiscarea bunului său fusese contrară prevederilor din Codul civil și din Constituție ce reglementau respectarea dreptului de proprietate și că, prin urmare, posesia bunului de către stat nu era întemeiată pe niciun titlu valabil. În ceea ce privește valabilitatea contractului de vânzare-cumpărare, reclamantul susținea că statul vânduse un bun ce nu îi mai aparținea, ceea ce dovedea, după părerea sa, reaua-credință a părților.

13. Prin Decizia din data de 29 mai 2002, Curtea de Apel București a admis recursul reclamantului și a respins apelul primăriei. Astfel, Sentința pronunțată la data de 2 mai 2001 de Judecătoria Sectorului 5 București a fost confirmată.

14. Conform afirmațiilor Guvernului, în anul 2002, reclamantul a depus o cerere de despăgubire în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989. Printr-o decizie administrativă din data de 19 iunie 2006, Primăria București a respins cererea reclamantului ca tardivă. Copia deciziei respective a fost depusă la dosar.

II. Dreptul și practica internă pertinente

15. Prevederile legale și jurisprudența internă relevante sunt descrise în hotărârile *Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, CEDO 1999-VII, pp. 250-256, §§ 31-33), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57.001/00, §§ 19-26, 21 iulie 2005), *Păduraru împotriva României* (nr. 63.252/00, §§ 38-53, 1 decembrie 2005) și *Sebastian Taub împotriva României* (nr. 58.612/00, §§ 36-37, 12 octombrie 2006).

16. Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, care modifică Legea nr. 10/2001, prevede că despăgubirea la care vor avea dreptul persoanele care nu obțin restituirea imobilului naționalizat și al cărei quantum va fi fixat în urma unei proceduri administrative de către o comisie centrală este constituită dintr-o participare la un organism de plasament în valori mobiliare organizat sub forma unei societăți pe acțiuni (*Proprietatea*). În principiu, beneficiarii unei astfel de despăgubiri vor primi titluri de valoare ce vor fi transformate în acțiuni odată ce *Proprietatea* va fi cotelată la bursă. Pe de altă parte, art. 3 din legea menționată mai sus precizează că titlurile de valoare nu pot fi vândute înainte de conversia lor în acțiuni.

17. La data de 29 decembrie 2005, *Proprietatea* a fost înscrisă la Registrul Comerțului din București. Pentru ca titlurile de valoare să poată fi convertite în acțiuni emise de *Proprietatea* și ca aceste acțiuni să poată face apoi obiectul unor tranzacții pe piața financiară, în primul rând trebuie urmată procedura de aprobare de către Consiliul Național al Valorilor Mobiliare (*CNVM*). Intrarea sa efectivă pe bursă ar fi prevăzută, conform ultimelor informații, pentru lunile iunie-iulie 2007.

18. Prevederile relevante din Decretul nr. 223/1974 sunt următoarele:

Articolul I

„În Republica Socialistă România construcțiile și terenurile pot fi deținute în proprietate de către persoanele fizice numai dacă au domiciliul în țară.”

Articolul II

„Persoanele care au făcut cerere de plecare definitivă din țară sunt obligate să înstrăineze, până la data plecării, construcțiile aflate în proprietatea lor în Republica Socialistă România. Înstrăinarea se va face către stat, care va prelua aceste bunuri. (...) Construcțiile aparținând persoanelor care au plecat în mod fraudulos din țară sau care, fiind plecate în străinătate, nu s-au înapoiat la expirarea termenului stabilit pentru înapoierea în țară trec fără plată în proprietatea statului (...).”

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

19. Invocând art. 1 din Protocolul nr. 1, reclamantul se plânge de faptul că ar fi suferit o încălcare a dreptului său la respectarea bunurilor sale din cauza Sentinței din 2 mai 2001 a Judecătoriei Sectorului 5 București, confirmată prin Decizia din data de 29 mai 2002 a Curții de Apel București. El susține că această sentință a validat vânzarea de către stat a bunului aflat în litigiu, deși aceeași instanță constatase ilegalitatea confiscării bunului. Art. 1 din Protocolul nr. 1 prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

20. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, aceasta observă că nu este lovit de niciun motiv de inadmisibilitate și, prin urmare, îl declară admisibil.

B. Asupra fondului

21. Guvernul consideră că reclamantul putea obține o despăgubire în baza Legii nr. 10/2001, modificată prin Legea nr. 247/2005, ceea ce corespunde cerințelor art. 1 din Protocolul nr. 1. El consideră că în situații complexe cum este cea de față, în care prevederile legislative au un impact economic asupra întregii țări, autoritățile naționale trebuie să beneficieze de o putere discreționară nu numai pentru a alege măsurile menite să garanteze respectarea drepturilor patrimoniale, ci și pentru a-și acorda timpul necesar implementării lor. Guvernul arată că ultima reformă în materie, și anume Legea nr. 247/2005, stabilește principiul acordării unor despăgubiri echitabile și neplafonate, stabilite printr-o decizie a comisiei administrative centrale pe baza unei expertize, și accelerează procedura de restituire sau de despăgubire. Această lege prevede că, în cazul în care restituirea imobilului nu este posibilă, despăgubirea se va face prin emiterea de titluri de participare la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*), la nivelul valorii bunului, stabilită prin expertiză. Conform afirmațiilor Guvernului, noul mecanism instituit prin Legea nr. 247/2005 asigură o despăgubire efectivă, conformă cu cerințele Convenției.

22. Citând cauzele *Jahn și alții împotriva Germaniei* ([MC], nr. 46.720/99, 72.203/01 și 72.552/01, CEDO 2005-...) și *Broniowski împotriva Poloniei* ([MC], nr. 31.443/96, CEDO 2004V), Guvernul consideră că, în orice caz, o eventuală întârziere în acordarea unei despăgubiri, în contextul unei despăgubiri neplafonate, nu distruge justul echilibru ce trebuie păstrat între protecția proprietății indivizilor și cerințele interesului general și nu obligă reclamantul să suporte o sarcină excesivă.

23. Guvernul consideră că o eventuală întârziere în acordarea despăgubirilor nu este de natură să distrugă justul echilibru dintre protecția dreptului de proprietate și cerințele interesului general.

24. Reclamantul contestă argumentul Guvernului. El reamintește că Decizia din data de 29 mai 2002 pronunțată de Curtea de Apel București a constatat ilegalitatea confiscării bunului său, confirmând vânzarea aceluiași bun către chiriași. Conform afirmațiilor sale, această soluție este contradictorie, deoarece instanțele interne au confirmat vânzarea de către stat a unui bun asupra căruia acesta nu deținea un titlu de proprietate valabil.

25. Curtea observă că reclamantul a obținut o hotărâre definitivă ce constată nulitatea deciziei de confiscare a bunului. În ciuda acestei constatări, instanțele interne au refuzat să anuleze contractul de vânzare-cumpărare care avea ca obiect același bun, pe motiv că reclamantul nu făcuse dovada relei-credințe a părților din respectivul contract (paragraful 10 de mai sus).

26. Curtea consideră că constatarea ilegalității confiscării bunului, precum și lipsa de titlu al statului asupra aceluiași bun au ca efect recunoașterea, indirectă și cu efect retroactiv, a dreptului de proprietate al reclamantului asupra bunului său. În plus, Curtea constată că acest drept nu era revocabil și nici nu a fost contestat sau infirmat până în prezent.

27. Având în vedere aceste elemente și ținând cont de jurisprudența recentă, Curtea constată că în speță problema existenței unui bun nu poate fi pusă la îndoială (conform, *mutatis mutandis*, *Sebastian Taub împotriva României*, menționată mai sus, §§ 36 și 37).

28. Curtea reamintește că a statuat deja că vânzarea de către stat a bunului altcuiva către terți, chiar dacă este anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al altcuiva și chiar dacă terții erau de bună-credință, reprezintă o privare de bunuri. O astfel de privare, combinată cu lipsa totală de despăgubire, este contrară art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Străin*, menționată mai sus, §§ 39, 43 și 59).

29. Pe deasupra, Curtea a mai constatat într-o altă cauză că statul își încălcase obligația pozitivă de a reacționa în timp util și cu coerență în fața chestiunii de interes general pe care o constituie restituirea sau vânzarea imobilelor intrate în posesia sa în baza decretelor de naționalizare. Aceasta a considerat că incertitudinea generală astfel creată s-a

repercutat asupra reclamantului, care s-a văzut în imposibilitatea de a recupera totalitatea bunului său, deși dispunea de o decizie definitivă care condamna statul să i-l restituie (*Păduraru*, menționată mai sus, § 112).

30. În speță, Curtea nu distinge niciun motiv de a se abate de la jurisprudența menționată mai sus, situația de fapt fiind aproximativ aceeași. În cauza de față, după exemplul Cauzei *Păduraru*, citată mai sus, terțe persoane au devenit proprietari după ce dreptul de proprietate al reclamantului asupra bunului a făcut obiectul unei confirmări definitive. Și, cum s-a întâmplat în Cauza *Străin*, menționată mai sus, reclamantul în speță a fost recunoscut ca proprietar legitim, instanțele constatând ilegalitatea confiscării, precum și lipsa unui titlu deținut de stat.

31. Curtea observă că vânzarea bunului reclamantului în temeiul Legii nr. 112/1995 îl împiedică să își exercite dreptul de proprietate și că nu i-a fost acordată nicio despăgubire pentru această privare.

32. Curtea mai observă că cererea reclamantului, depusă în aplicarea Legii nr. 10/2001, modificată prin Legea nr. 247/2005, a fost respinsă ca tardivă. În orice caz, Curtea observă că Proprietatea nu funcționează în prezent într-un mod susceptibil să ducă la acordarea efectivă a unei despăgubiri reclamantului. Pe deasupra, nici Legea nr. 10/2001, nici Legea nr. 247/2005 care o modifică nu iau în considerare prejudiciul suferit din cauza lipsei prelungite a unei despăgubiri de către persoanele care, ca și reclamantul, au fost private de bunurile lor.

33. Prin urmare, Curtea consideră că faptul că reclamantul a fost privat de dreptul de proprietate asupra bunului său, combinat cu lipsa totală de despăgubire de mai mult de 4 ani, la făcut să sufere o povară disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor sale, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1. Prin urmare, în speță a avut loc încălcarea acestei prevederi.

II. Asupra celorlalte pretense încălcări

34. Reclamantul susține că a avut loc o încălcare a dreptului său la libera circulație, deoarece în anul 1985, înainte de a emigra, a fost obligat să își cedeze proprietatea în favoarea statului, măsură ce îi încălca dreptul de a circula liber (art. 2 din Protocolul nr. 4). În fine, reclamantul consideră că faptul că autoritățile i-au confiscat pașaportul și l-au obligat să renunțe la cetățenia română înainte de a părăsi România constituie o expulzare contrară art. 3 din Protocolul nr. 4.

35. Curtea observă că faptele pretinse datează din 16 aprilie 1985, data confiscării bunului reclamantului, adică înainte de 20 iunie 1994, data ratificării Convenției de către România.

36. Rezultă că aceste capete de cerere sunt incompatibile *ratione temporis* cu prevederile Convenției în sensul art. 35 § 3 și trebuie respinse în aplicarea art. 35 § 4.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

37. Conform art. 41 din Convenție:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

38. În principal, reclamantul solicită restituirea bunului în discuție. Conform primului raport de expertiză întocmit în luna mai 2006, valoarea comercială a casei, precum și a terenului aferent ar fi de 87.377 euro (EUR). Reclamantul a depus un al doilea raport de expertiză, întocmit în luna septembrie 2006 și care precizează o valoare de piață de 107.000 EUR. Pentru lipsa de folosință, acesta solicită suma de 248.200 EUR, pe care o detaliază după cum urmează: 124.100 EUR pentru perioada scursă între 1985 și 2006, 12.000 EUR

între 1985 și 1997, 5.000 EUR între 1997 și 2002, precum și 107.100 EUR din luna mai 2002 până astăzi. În fine, el solicită suma de 100.000 EUR pentru prejudiciul moral.

39. Guvernul consideră că valoarea de piață a bunului este de 42.696 EUR. În acest sens, furnizează opinia unui expert imobiliar. În ceea ce privește suma reprezentând lipsa de câștig, acesta consideră că, în principiu, Curtea nu ar trebui să speculeze cu privire la posibilitatea și randamentul unei închirieri a casei în discuție și invocă jurisprudența *Buzatu împotriva României* (nr. 34.642, § 18, 27 ianuarie 2005). În ceea ce privește prejudiciul moral, acesta afirmă că hotărârea ar putea constitui, în sine, o reparație satisfăcătoare a prejudiciului moral suferit.

40. În observațiile sale trimise ca răspuns, reclamantul contestă rezultatul opiniei trimise de expertul Guvernului și afirmă că această casă se află în centrul orașului București, că valoarea sa este mai mare decât cea luată în considerare de expertiza realizată la cererea Guvernului.

41. În circumstanțele speței, Curtea consideră că restituirea casei situate în str. Tămășoia nr. 3 din București și a terenului aferent l-ar repune pe reclamant, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate. În cazul în care statul pârât nu procedează la această restituire într-un termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, Curtea hotărăște ca statul pârât să îi plătească reclamantului, ca daune materiale, o sumă corespunzătoare cu valoarea actuală a bunului.

42. În acest sens, Curtea observă cu interes că Legea nr. 247/2005, care modifică Legea nr. 10/2001 referitoare la restituirea bunurilor naționalizate atât legal, cât și ilegal, intrată în vigoare la data de 19 iulie 2005, aplică principiile exprimate în jurisprudența internațională, judiciară sau arbitrală, referitoare la reparațiile datorate în caz de acte ilicite și confirmate în mod constant chiar de Curte în jurisprudența sa referitoare la privările ilegale sau de facto [*Papamichalopoulos împotriva Greciei* (reparație echitabilă), Hotărârea din 31 octombrie 1995, seria A nr. 330-B, p. 59-61, §§ 36-39, *Zubani împotriva Italiei*, Hotărârea din 7 august 1996, Culegere de hotărâri și decizii 1996IV, p. 1078, § 49, și *Brumărescu împotriva României* (reparație echitabilă), menționată mai sus, §§ 22 și 23].

43. Într-adevăr, noua lege califică drept abuzive naționalizările operate de regimul comunist și prevede obligația de restituire a unui bun scos din patrimoniul unei persoane în urma unei astfel de privări. În cazul în care restituirea este imposibilă, de exemplu din cauza vânzării bunului către un terț de bună-credință, legea acordă o despăgubire egală cu valoarea de piață a bunului în momentul acordării (titlul I secțiunea I art. 1, 16 și 43 din lege).

44. Curtea observă că opinia trimisă de expertul Guvernului este întemeiată pe o valoare ipotetică, având în vedere că expertul nu a vizitat bunul. Ținând cont de expertiza furnizată de reclamant, precum și de informațiile de care dispune Curtea cu privire la prețurile de pe piața imobiliară locală, aceasta estimează că valoarea de piață actuală a bunului este de 70.000 EUR.

45. Prin urmare, statuând în echitate, așa cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea îi alocă reclamantului suma de 70.000 EUR.

46. Pe deasupra, Curtea consideră că evenimentele în cauză au adus grave atingeri dreptului reclamantului la respectarea bunului său, pentru care suma de 5.000 EUR reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit.

47. În ceea ce privește sumele solicitate pentru privarea de proprietate suferită, Curtea nu poate specula cu privire la posibilitatea și randamentul unei închirieri a apartamentului în discuție (*Buzatu împotriva României*, nr. 34.642/97, § 18, 27 ianuarie 2005).

B. Cheltuieli de judecată

48. În ceea ce privește cheltuielile de judecată, reclamantul solicită suma de 7.938,49 EUR, pe care o detaliază după cum urmează: 6.257 EUR pentru cheltuielile de judecată

legate de procedura internă, 551 EUR pentru cheltuielile de transport, 627,49 EUR pentru cheltuielile de curierat, 20 EUR pentru cheltuieli suportate în legătură cu executorul judecătoresc, 3 EUR pentru cheltuieli administrative, 240 EUR pentru cheltuieli de traducere, precum și 240 EUR pentru expertiza tehnică imobiliară.

49. Guvernul nu se opune rambursării cheltuielilor, cu condiția să fie justificate, necesare și rezonabile.

50. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-au stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În speță și ținând cont de elementele dovedite, aflate în posesia sa, și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabilă suma de 7.000 EUR, cu toate cheltuielile incluse, și i-o acordă reclamantului.

C. Dobânzi moratorii

51. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 și inadmisibilă în rest;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1;

3. hotărăște:

a) ca statul pârât să îi restituie reclamantului casa situată în str. Tămășoia nr. 3 din București, precum și terenul aferent, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție;

b) ca, în lipsa acestei restituiți, statul pârât să îi plătească reclamantului, în același termen de 3 luni, suma de 70.000 EUR (șaptezeci mii euro), pentru prejudiciul material, plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

c) ca statul pârât să îi plătească reclamantului, în același termen de 3 luni, următoarele sume:

(i) 5.000 EUR (cinci mii euro) pentru prejudiciul moral;

(ii) 7.000 EUR (șapte mii euro) pentru cheltuielile de judecată;

d) ca sumele respective să fie convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății;

e) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale; 4. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 8 martie 2007 în aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Boštjan M. Zupančič,

președinte

Stanley Naismith,

grefer adjuncț